

— Имамъ нужда отъ покровитель и отъ подпорка при герцога д'Уседа.

— А! отговори Фернандо като постена, тогасъ не можъ да ти послужи на нищо. Скаранъ съмъ съ герцога, и ако са покажъ че та защитявамъ, намѣсто да та ползвамъ ще та повредѣж. Но вѣнъ отъ туй, кесіята ми и кщцата ми сж твои.»

Пикильо като си наведе главата съ почитаніе, благодари го.

« Двѣ думы еще, рече засмѣно Фернандо, прекрасната ми племенница, госпожица Аиша и самъ уйка ми, та наричатъ сѣкогы Пикильо; туй е знакъ на пріятелство . . . . който, може бы и азъ, имахъ право, като тѣхъ, да ти дамъ, но за онѣзи които ще ны чувать, друго нѣкое име было бы поприлично; кажи ми слѣдователно, молиж та, кое е твоето?»

Никога не бѣ дошълъ на ума на Пикильо въпросъ толкози лесенъ; но трѣбаше да са отговори и той са отговори тосъ часъ:

Да кажеше че происхожда отъ фамиліята Уседа, но родословіето му бѣ еще много сумнително.

Имаше поне увѣреніето че е сынъ на майка си; отъ тѣзи страна немаше на зла честь никое сумнѣніе, и като си докара на умъ дѣда си сирѣчь майчина си баща, който паднж юнашкы въ Алпуярскы-тъ горы за вѣра и за свобода, рече на Фернандо:

« Аліяга!

— Много добръ! господине Аліяга, отговори Фернандо, като протегнж рѣка къмъ него, ввредѣ и вынѣгы имай надѣжда на пріятелството ми.»

Фернандо са бърже преоблече, и са затече при герцога де-Лерма съ писмата, и готовъ да отговори на питаніята които безъ съмнѣніе быхж му отправили.

А Пикильо Аліяга, като са научи дѣ бѣше кщцата на герцога д'Уседа отиде въ нея.